

Въ това врѣме навлѣзохъ нови посѣтители и скоро кафенето се напълни съ облаци димъ, и съ разговори върху докторовото нещастие.

VII.

Геройство.

Слънцето бѣше излѣзло високо и прѣкарваше заритѣ си прѣзъ зеленитѣ лози, които висяхъ надъ мѣнастирския дворъ. Тоя дворъ, колкото бѣше мраченъ и грозенъ нощъ, дѣто всѣкой прѣдмѣтъ добиваше образъ на привидение, толкозъ сега бѣше спокойно веселъ, тихъ и свѣтълъ. Птиченцата го оглашаваха съ радостни цвърканія; прозрачитѣ струи на кладенчето чучуркахъ приятно и весело; стройнитѣ кипариси и тополи шумѣхъ сладостно отъ утрѣнния горски вѣтрець. Всичко бѣше тука ясно и празнично. Даже и околнитѣ чердаци съ намръщенитѣ си килии гледахъ по-привѣтливо и звѣнтѣхъ отъ гласетата на дѣствичкитѣ, които обикаляхъ своитѣ гнѣзда.

Срѣдъ двора, подъ лозитѣ, пристѣпаше величественъ старецъ, гологлавъ, съ брада бѣла до поясъ, въ дълга морава антерія. Той бѣше осемдесетъ и петъ годишния дѣдо Перотей, величава останка отъ миншлия вѣкъ, почти развалина, но развалина могуща и почитаема. Той доживѣваше послѣднитѣ дни на дълголѣтния си животъ тихо, просто. Всѣка заранъ той правеше тука расходка, и глѣташе свѣжия планински въздухъ, и се радваше, като дѣтъ, на слънцето и небето, къмъ което бѣше на пътъ.

Не далеко, до единъ стълпъ на лозата, като контрастъ на тоя паметникъ на миншлото, стояше дяксий Викенгий, съ кнѣга въ рѣка. (Той се готвеше да постѣпи въ руска семинарія). Млалость и надѣжда вѣяше отъ